

Arrest

**nr. 118 943 van 14 februari 2014
in de zaak RvV X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2014 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 februari 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt 14 februari 2014 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. UWASHEMA, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 16 december 2013 een asielaanvraag in.

1.2. Na te hebben vastgesteld dat verzoeker eerder in Oostenrijk verbleef, diende de gemachtigde van

de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een terugnameverzoek in bij de Oostenrijkse autoriteiten. Dit verzoek werd ingewilligd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 6 februari 2014 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : [B.]

voornaam : [M.S.]

[...]

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 16(1)e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 16.12.2013 asiel in België. Hij legde bij zijn aanmelding de volgende documenten voor : een identiteitsdocument van Afghanistan ('taskara') met nummer 392450, afgegeven op 22.04.2009; identificatiebewijzen van het Ministerie van Landbouw van Afghanistan; een diploma een opleidingscertificaat en een beslissing van de Oostenrijkse asielinstanties d.d. 29.11.2013. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 09.07.2012 asiel vroeg in Oostenrijk. De betrokkene werd gehoord op 30.12.2013 en verklaarde dat hij Afghanistan op 26.06.2012 verliet. Hij stelde dat hij na een reis via Tadzjikistan, de Russische Federatie en Oekraïne het grondgebied van de Lidstaten via Slowakije binnenreisde. Vanuit Slowakije vervolgde de betrokkene via Hongarije zijn weg naar Oostenrijk, waar hij asiel vroeg. Zijn asielaanvraag werd afgewezen en na een verblijf van achttien maanden verliet de betrokkene Oostenrijk op 13.12.2013 met bestemming België, waar hij naar eigen zeggen op 14.12.2013 aankwam. De betrokkene voegde toe dat hij vanuit Afghanistan reisde met een vals paspoort, dat in Oekraïne van hem werd afgenomen.

Op 10.01.2014 werd een verzoek tot terugname gericht aan de bevoegde Oostenrijkse instanties, die op 14.01.2014 op grond van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot in België asiel te vragen, nadat hij eerder asiel vroeg in Oostenrijk en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene stelde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij naar eigen zeggen al bij zijn vertrek uit Afghanistan naar België wou komen, maar in Oostenrijk door de politie werd opgepakt. Hij werd naar eigen zeggen gedwongen asiel te vragen. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat de Oostenrijkse instanties volgens de betrokkene niet menselijk zijn. Hij zou geen advocaat hebben gekregen en wat hij vertelde zou verkeerd zijn vertaald.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke waardering van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een

inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat de Oostenrijkse instanties volgens de betrokkene niet menselijk zijn. De betrokkene haalde ondermeer aan dat hij geen advocaat zou hebben gekregen en dat wat hij vertelde verkeerd werd vertaald. Betreffende de bovenvermelde verklaringen van de betrokkene benadrukken we dat hij geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van zijn beweringen te beoordelen. Dat de behandeling van zijn asielaanvraag door de Oostenrijkse instanties tekortkomingen vertoonde, zoals de betrokkene beweert, wordt niet aangetoond. Verder is er op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van zijn dossier geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene in geval er daadwerkelijk fouten zouden zijn gebeurd tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag in de onmogelijkheid verkeerde deze te signaleren en te laten recht zetten.

De Oostenrijkse instanties stemden op 14.01.2014 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003. Dit betekent dat na overdracht de betrokkene een nieuwe asielaanvraag zal kunnen indienen.

Oostenrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Oostenrijk is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen gebonden als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Oostenrijkse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Oostenrijk onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft. Oostenrijk kent onafhankelijke beroepsinstanties, die oordelen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Er kan beroep worden ingesteld tegen elke beslissing inzake verblijfsrecht. Eventueel kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Mensenrechten (EHRM).

Dat een eerder door de betrokkene in Oostenrijk ingediende asielaanvraag werd afgewezen impliceert geenszins dat deze aanvraag niet op een gedegen en objectieve wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene tijdens het verhoor d.d. 30.12.2013 dat [...] hij door een mijn verwond werd aan zijn rechterbeen. We merken op dat de betrokkene na het verhoor en tijdens de loop van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat de betrokkene bij overdracht vanwege gezondheidsredenen een risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Oostenrijkse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening 343/2003.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Oostenrijkse instanties.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

In casu zet verzoeker uiteen dat hij van zijn vrijheid beroofd is met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Het hoogdringend karakter van de vordering is aangetoond.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. De voorziene motivering is tevens pertinent en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Verzoeker kan daarnaast niet worden gevolgd in zijn bewering dat verweerder de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarin is voorzien dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening dient te houden met het gezins- en familieleven en met de gezondheidstoestand van de betrokkene, miskende. Verweerder heeft immers uitdrukkelijk gemotiveerd dat verzoeker verklaarde geen familieleden in België te hebben en heeft ook geduid dat verzoeker geen attesten of andere elementen aanbracht die konden leiden tot het besluit dat een overdracht aan Oostenrijk omwille van medische redenen niet mogelijk zou zijn.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betoogt verzoeker dat een neef van hem in België verblijft bij wie hij regelmatig ging logeren en bij wie hij tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag kan verblijven. De Raad dient te herhalen dat verzoeker nooit aangaf familieleden in België te hebben en verzoeker dus bezwaarlijk kan stellen dat verweerder is tekortgekomen aan zijn verplichting om rekening te houden met zijn recht op een gezins- en familieleven zoals dit voortvloeit uit artikel 8 van het EVRM. Hij kan evenmin gevolgd worden in zijn stelling dat wanneer een vreemdeling aangeeft geen familie te hebben in België verweerder alsnog dient na te gaan of op hem geen positieve, op een familieleven in het Rijk gebaseerde, verplichting rust die zou verhinderen dat een verwijderingsmaatregel wordt genomen ten aanzien van deze vreemdeling.

Voorts moet worden gesteld dat om tot het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het

EVRM te kunnen besluiten vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap dient te kunnen worden vastgesteld en vervolgens dient te blijken dat die familiale band voldoende "hecht" is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, die Keure, 2001, 404, randnr. 653). Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift weliswaar een verklaring van een persoon die voorhoudt zijn neef te zijn en voor hem te willen instaan, doch noch dit stuk, noch enig ander voorgelegd stuk laat toe vast te stellen dat er enige familiale band tussen verzoeker en deze persoon bestaat. Zelfs al zou er een familieband bestaan, dan nog moet worden gesteld dat niet blijkt dat er sprake zou zijn van een hechte band. Van een vreemdeling die stelt een nauwe band met "een neef" in België te hebben mag immers worden verwacht dat hij melding maakt van de aanwezigheid van deze persoon wanneer hem hier om wordt gevraagd. De bewering van verzoeker dat hij niet begreep wat er met "familie" werd bedoeld toen hem hierover een vraag werd gesteld kan niet overtuigen, aangezien het hier om een duidelijk begrip gaat en verzoeker zelf stelde een welopgeleide persoon te zijn. Het feit dat verzoeker onderdak diende te krijgen in het opvangcentrum te Heusden-Zolder doet evenzeer afbreuk aan zijn standpunt dat hij een hechte band heeft met zijn neef.

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenfinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

De beschouwingen van verzoeker laten prima facie niet toe een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 vast te stellen.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. J. VERMEERSCH,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

J. VERMEERSCH

G. DE BOECK